

Hoofdstuk 1

*Het Veilige Land, het koninkrijk Gauragar
driehonderd mijl ten noorden van het Zwartjuk,
in de nawinter van de 6234e zonnecyclus*

Een zweetdruppel liep vanuit het vette haar over het voorhoofd en zocht een weg door het vuil en de met roet vermengde talg, die het groene gezicht op vele plaatsen zo dik als een meslemmet bedekte. Hij kroop over de rug van de brede neus, sijpelde over de bovenlip en werd door een gretige tong opgelikt. Met horten en stoten kwam de adem uit de afzichtelijke muil; beschilderde slagstanden staken eruit naar voren en gaven aan dat de bezitter een vooraanstaande aanvoerder was. De brede kaken openden zich.

‘Runshak!’ Ushnotz schreeuwde om zijn ondergeschikte.

Een rottenleider sprintte langs de colonne snel marcherende orcs naar voren om zich bij zijn snuivende vorst te vervoegen, die op een hoogte naast de stoet was gaan staan.

Sinds de Slag bij het Zwartjuk, die ze tegen de legers van mensen, elfen en dwergen verloren hadden, bevonden ze zich op een haastige terugtocht in noordelijke richting naar het Grijs Gebergte en verder naar de poort in de Stenen Poortweg. Nog achthonderdvijftig verschrikkelijke mijlen voor ze in hun nieuwe land zouden aankomen.

Maar eerst moesten ze hun rivalen die zich voor hen bevonden uit de weg ruimen.

Runshak liep langs de helling omhoog en ging naast Ushnotz staan, die ooit een groot deel van het ver in het zuiden gelegen orcrijk Torboribor het zijne had mogen noemen. ‘Hebben we hen ingehaald?’

‘Kijk,’ wees Ushnotz naar de vlakte die zich tussen de glooiende heuvels van Gauragar uitstreekte. Ze was zeker anderhalf mijl breed; het naar omlaag stromende dooiwater uit de heuvels had smalle geulen in de aarde achtergelaten die er van boven bekeken uitzagen als zwarte lijnen. Ze voerden het water naar de oostzijde, waar het in de grond wegsijpelde. Begroeid met gras dat weer langzaam groen werd

en enkele struiken en bomen zonder bladeren, bood de vlakke geen enkele bescherming tegen de wind. Of tegen vijanden.

Ginds beneden wemelde het van zwarte vlekjes die de ooit maagdelijke vlakke in bezit hadden genomen.

Runshak schatte hun totale aantal op meer dan tweeduizend. Alsof er wijd en zijd geen gevaar dreigde, hadden ze hun kamp opgeslagen en met het uitlopende hout zelfs enkele vuren aangelegd waarvan de rookwolken in de heldere hemel opstegen en van verre zichtbaar waren.

Ushnotz legde een hand tegen zijn brede voorhoofd om zijn ogen tegen de felle zonnestralen te beschermen en keek naar de vlekjes. De grootste waren orcs en de kleinste hun nietige verwanten, de bultlingen. In kracht en lichaamsbouw waren de bultlingen verre de minderen van de orcs, maar des te behendiger en beweeglijker; maar ze waren ook laf, wat men hun zo nu en dan met een paar fikse klappen moest afleren. 'Noordorcs en bultlingen. Die ellendingen hebben elkaar gevonden en een verbond van dommen gesloten,' gromde hij minachtend. Nôd'onn had hen erbij gehaald om een geweldige strijdmacht tegen de mensen te vormen. Maar de verdreven vorst van Tobaribor was er bij het Zwartjuk al snel achter gekomen dat de Noordorcs te onbesuisd waren om goede krijgers te zijn. Ze handelden als gulzige wolven, terwijl zijn orcs volgzaam, maar niet minder geduchte en vrijwel geheel getemde honden waren. En bultlingen deugden al helemaal niet...

'Geef mijn soldaten bevel om zich gereed te maken. We vallen hen aan zodra ze hun pens volgevreten hebben en lui rond het vuur liggen.'

Runshak knikte en snelde de helling af terwijl hij met een keelstem bevelen schreeuwde, die door de clanhoofden niet minder luid overgenomen werden. Kort daarop klonk gekletter van wapenrustingen en pantserplaten schaaften langs elkaar heen, toen de geweldige troep van vijfduizend orcs zich in kleinere eenheden opsplijste. Boogschutters stelden zich achterin op, piekeniers en speervechters in de voorhoede.

De orcvorst bekeek de voorbereidingen met grote tevredenheid; zijn dikke zwarte lippen vertrokken zich tot een grijns en toonden zijn beschilderde slag tanden in al hun pracht. Wat hij zag beviel hem. Een diep, zacht gegrom klonk uit zijn keel op.

Hij haalde diep adem en liet een indrukwekkend gebrul horen. Het voetengestamp hield meteen op en stilte trad in.

'Nôd'onn heeft zijn belofte niet gehouden en ons in de steek gelaten. De roodbloeders denken dat we in het zuiden zijn, wij trekken

echter naar het noorden om een nieuw rijk te veroveren,' deelde hij hun mee. Met het beeld van een nieuw vaderland voor ogen, zouden zij zich nietsontziend in de strijd storten, ondanks de vermoeienissen van de geforceerde mars. Hij trok zijn gekartelde zwaard en wees ermee naar de vlakke, waar de vijand wachtte. 'Zij staan ons in de weg! Zij waren de schoothondjes van de tovenaars die ons al deze ellende heeft bezorgd. Wanneer we hen hebben vernietigd, staat niets ons meer in de weg. De roodbloeders zijn veel te langzaam, die zullen ons niet meer inhalen.' Hij lachte vals. 'Die paar ruiters die ze achter ons aan sturen, zullen ons samen met hun paarden als maal dienen!'

Zijn orcs joelden en krijsten instemmend, stampten met de uiteinden van hun speren op de grond en sloegen met hun zwaarden op schilden en kurassen.

Hij hief zijn wapen op, waarop ze gehoorzaam verstomden. In de intredende stilte was de tegendraadse vraag duidelijk hoorbaar: 'Waarom trekken we niet gewoon aan hen voorbij in plaats van tegen hen te vechten?'

Ushnotz' scherpe ogen ontdekten de orc die kritiek op zijn beslissing uitte direct in de menigte. Het was Kashbugg met zijn weerpannige karakter dat hij van zijn vader Raggshor had geërfd.

De orcvorst had deze indertijd in een soortgelijke situatie gedood. Het was vóór de Slag bij het Zwartjuk geweest; Raggshor had luid lucht gegeven aan zijn bedenkingen over een veldtocht tegen een berg. Maar Ushnotz, die zich voor de verstandigste van hen allemaal hield, duldde geen openlijk verzet en tegenspraak, ook niet van iemand die hij als sluwe krijger waardeerde, en bijgevolg had hij Raggshor eigenhandig gedood. Deze eenvoudige oplossing overwoog hij nu ook voor diens nazaat.

'Kashbugg, kop dicht,' schreeuwde hij en liet er een angstwekkend gebrul op volgen.

Kashbugg leek daarvan echter niet onder de indruk. Hij kwam met getrokken zwaard naar voren, zijn schild ter afweer omhoog geheven. 'Nee. Ik zeg dat we hen voorbij moeten trekken, zodat we vóór hen bij de Stenen Poortweg aankomen. Wij bezetten de poort en laten hun er dan met hun kop tegen te pletter rennen.' Hij plantte zijn laarzen stevig op de grond en zette zich in een vechthouding, omdat hij met een aanval rekening hield. 'Wij zijn niet meer met zo velen als in de dagen vóór de grote slag, Ushnotz, wij moeten nu anders vechten. Wij hebben bij het Zwartjuk genoeg verliezen geleden. Als je naar mijn vader had geluisterd was ons daar een nederlaag bespaard gebleven.' Hier en daar werd in de menigte instemmend gromd.

Dat beviel Ushnotz helemaal niet. Hing daarnet nog de zoete geur van de overwinning in de lucht, nu stonk het ineens naar rebellie. Hij richtte zich in zijn volle lengte op, toonde zijn slagstanden en spande zijn spieren. Vervolgens nam hij een aanloop en sprong langs de helling naar beneden om precies voor de voeten van Kashbugg neer te komen.

‘Ik heb een slecht bericht voor je,’ gromde hij met voorovergebogen hoofd en een kwaadaardig fonkelen in zijn gele ogen. Hij maakte een schijnbeweging met zijn zwaard en toen de orc die met zijn schild wilde opvangen, dook hij onder de dekking door, trok tegelijkertijd een dolk en stak die onder de oksel in Kashbuggs zijde, recht in diens hart. Donkergroen bloed spugend, zakte de orc in elkaar. ‘Jij bent de eerste van ons die sterft. Zoals je vader indertijd bij het Zwartjuk.’ Uitdagend hief hij zijn brede kop op. ‘Nog iemand?’

Het verwonderde de vorst niet dat zich niemand meldde. Wat hem wel bijzonder verwonderde was dat de neergestokene plotseling weer overeind kwam. Kashbugg drukte een klauw tegen zijn wond, die zich alweer sloot.

Ushnotz herstelde zich sneller van zijn verrassing dan Kashbugg, die zich er nog altijd over verbaasde dat hij niet dood was, en de orcvorst stak de opstandige het lemmet dit keer van voren recht in zijn lijf. De orc plofte op zijn achterste en staarde naar het bloed. Opnieuw zag het er niet naar uit dat hij stierf.

‘Wat is dat met jou, vervloekte onruststoker?’ schreeuwde de vorst woedend tegen hem, pakte hem bij zijn kraag en sleurde hem overeind. ‘Hoe kun je het wagen niet te creperen?’ Het gekartelde zwaard doorboorde het lichaam voor de derde maal, maar behalve een gorgelend gelach uit Kashbuggs mond, waaruit met speeksel vermengd bloed stroomde, gebeurde er niets.

De orc duwde zijn aanvoerder ruw achteruit. ‘Tion is mij welgezind, Ushnotz, jou niet! Hij heeft mij onsterfelijk gemaakt. De dood van mijn vader roept om wraak.’ Hij hief zijn schild en zijn wapen op. ‘Ik zal de nieuwe heerser zijn die over ons rijk in het noorden regeert!’

‘Beslist niet. Tion is geen zwakzinnige idioot zoals jij,’ gromde Ushnotz en wachtte de aanval af. Niemand van zijn onderdanen waagde het zich in de strijd te mengen; hier was iets indrukwekkenders aan de hand dan een gewone ruzie. ‘Waardoor ben je veranderd?’

‘Hij heeft van het Zwarte Water gedronken, dat we onderweg vonden,’ riep een van de orcs.

‘Het was gezegend water, ik vermoedde het meteen toen ik het zag,’ grijnslachte Kashbugg en klopte op de leren waterzak aan zijn gordel. ‘Ik heb nog meer.’ Hij viel de vorst aan die de slag pareerde

en hem met het gevest in zijn gezicht sloeg; kreunend wankelde hij achteruit.

‘Zwart Water?’ Ushnotz had het ook gezien, het had in plassen langs de kant van de weg gestaan, maar niets had hem ertoe kunnen bewegen die bedorven vloeistof te drinken.

‘Het is het bloed van het Dode Land,’ beweerde zijn tegenstander. ‘Het heeft mij uitverkoren om het te ontdekken.’ Zwaaiend met zijn zwaard sprong hij naar voren.

Ushnotz liet zich vallen en schopte zijn aanvaller tegen zijn knie, zodat die brak. Kashbugg krijste luid. Het geschreeuw eindigde abrupt toen de vorst hem met een enkele, moordende slag onthoofdde. Hoofd en torso vielen elk een andere kant op en ditmaal was Kashbugg echt dood.

De vorst pakte de waterzak, wenkte een van de orcs bij zich en stak hem de zak toe. ‘Drink,’ beval hij en de soldaat deed het.

Walgend slokte hij het water op, dat links en rechts zwart uit zijn mond stroomde, en liet de zak hoestend weer zakken. ‘Het smaakt zoals trollenzeik ruikt en...’

Ushnotz stak toe, doorboorde zijn hart en keek onbewogen toe hoe de orc op de grond viel. Het zwaard stak nog in de wond. Na een poosje knipperden de oogleden, de orc opende ze, terwijl de bloedstroom uit de gapende wond opdroogde.

‘En?’ vroeg Ushnotz wantrouwend.

‘Ik... leef nog,’ antwoordde de soldaat eerst ontzet en met veel pijn, tot hij begreep welke gave hij voortaan bezat. Hij brulde van vreugde, toonde zijn slagtanden en zwaaide met de waterzak. ‘Ik leef nog! Het Zwarte Water...’

Ushnotz pakte zijn zwaard vast en trok het wapen uit de schreeuwende orc, waarna hij hem in dezelfde beweging zijn kop af sloeg. Behendig ving hij de waterzak op, zette hem aan zijn lippen, leegde hem en gooide hem op de grond. Hij voelde zich niet anders dan daarvoor, maar vertrouwde op de werking. Wanneer iemand het verdiend had onsterfelijk te zijn, dan was hij het. Maar het was nog beter als hij een leger onsterfelijke krijgers had.

Zonder nog een moment te verliezen beklom hij de hoogte om de vijand te bespieden en het juiste ogenblik voor de aanval te bepalen.

Ze vraten zich vol, hij rook het mensenvlees dat boven de vuren geroosterd werd. Ushnotz kreeg honger van deze kostelijke geur. Hij en zijn krijgers hadden zich onderweg gevoed met alles wat hun pad kruiste, dieren, slakken, kevers, maar helaas hadden daar niet vaak roodbloeders toe behoord, want de Noordorcs hadden alles afgeslacht zonder iets over te laten. Drie dorpen, een kleine stad en een

boerengehucht waren aan hen ten offer gevallen.

Ushnotz verbaasde zich over zo veel domheid, want daardoor trokken ze beslist de aandacht van de vleeslingen.

Niet dat hij bang was voor die paar armzalige mensenkrijgers, maar hij wilde zo snel en ongemerkt mogelijk naar het noorden trekken, voor de gezamenlijke troepenmacht van het Veilige Land achter hen aan kwam. Omgeven door de solide muren van een dwergenvesting en met een gebergte in de rug, werd de strijd een stuk gemakkelijker. Hij hoopte dat het leger intussen zijn handen vol zou hebben aan zijn voormalige medevorsten in Toboribor.

De zon daalde steeds verder en bereidde zich na een inspannende omloop voor om in slaap te vallen en te wijken voor de nachtelijke gesternten. Het moment van de strijd kwam dichterbij, dus brulde hij Runshak bij zich om hem zijn bevelen te geven.

Opeens draaide de wind en voerde een nieuwe geur naar degenen die zich op het heuveltje bevonden. De brede neuzen snoven vorsend, de neusvleugels gingen wijd uiteen staan, ze trilden tot er geen twijfel meer was: paarden. Paarden, metaal en zweet. Zweet van roodbloeders.

‘In het zuiden,’ knorde Runshak en rekte zijn hals om de heuvelrug die rechts van hen lag nauwkeuriger te kunnen bekijken. ‘Verdomde vleeslingen!’

Het was hun grote troepenmacht! Ushnotz’ impuls zich snel voor de overmacht terug te trekken, verflauwde weer, toen hij besepte wat de aanvallers van plan waren die zich tot nu toe slechts door hun zweet verrieden. ‘Wacht.’

‘Denk je dat ze ons niet in de gaten hebben?’ vroeg Runshak verwonderd.

‘Ze hebben de lui gevonden wier spoor ze gevolgd zijn.’ Hij grijnsde en dankte Tion dat deze hem op het idee had gebracht enkele mijlen terug van de route van de Noordorcs af te wijken en door een rivier te trekken. Het sterk stromende water had hun sporen uitgewist. De spionnen van de vleeslingen gingen er schijnbaar van uit dat alleen deze ene strijdmacht er was. Anders had men hem en zijn soldaten allang aangevallen.

Zijn rottenleider bromde onrustig, hij hief zijn platte neus opnieuw op in de wind. ‘Hun geur wordt sterker. Ze komen dichterbij, de aanval op het kamp zal niet veel langer meer op zich laten wachten.’ Hij keek afwachtend naar Ushnotz. ‘Vallen wij aan wanneer zij hun handen vol hebben aan de Noordorcs?’

‘Laat de roodbloeders het werk maar voor ons opknappen. Wij kijken toe en wachten af hoe het gevecht verloopt.’ De vorst besloot bij

zichzelf de mars nog tijdens de komende nacht voort te zetten, wanneer het leger tegen dat uitschot op de vlakte de overwinning behaalde. Laat die vleeslingen maar lekker denken dat dit deel van het Veilige Land daarmee van zijn ras gezuiverd was.

Hij zou het tegenover Runshak nooit toegeven, maar er had iets waars in de woorden van Kashbugg gezeten: ze waren niet meer zo talrijk. Hij kon ook anders vechten, daarvoor had hij geen aanmaningen uit zijn eigen gelederen nodig. 'We houden ons stil. De strijdmacht van de vleeslingen zal naar het zuiden terugkeren en denken dat ze ons kwijt zijn. Maar wij kunnen in alle rust verder trekken en naar nog meer van dit Zwarte Water zoeken. Het moet voldoende zijn voor ons allemaal. Daarmee zijn we dan zo goed als onoverwinnelijk en nemen alsnog de levens die we vandaag gespaard hebben.'

Hij keek over zijn van vet stijf staande schouderbeschermer naar achteren; zijn gele ogen gleden naar de plek waar het kadaver van de rebel lag. Ushnotz gromde vrolijk. Het zag ernaar uit dat de overhaaste Kashbugg en de onvrijwillige voorproever deze zonneomloop de enigen van zijn strijdmacht waren die sneuvelden.

Prins Mallen van Ido keek omhoog naar het heuveltje, waarachter de ruitery zich had opgesteld. Op de top lagen twee verspieters die het vijandelijke kamp bestudeerden om een concreet overzicht te krijgen en niet langer op vage schattingen aan de hand van gevonden sporen aangewezen te zijn.

Hij had besloten de ontsnapte bultlingen en orcs te achtervolgen om het gevaar voor de dorpen voorgoed uit te bannen. Dat wat hij en zijn mannen onderweg hadden moeten aanschouwen, stelde hem in het gelijk. De schepsels mochten geen omloop langer in leven blijven.

Een van zijn verkenners kroop voorzichtig achteruit en kwam op hem toe. 'Ze zijn ongeveer met tweeduizend, prins Mallen,' bracht hij verslag uit. 'Ze liggen lui en volgevreten rond hun vuren.'

'Dan hebben we ons dus vergist, toen we aannamen dat het er meer dan vijfduizend waren?' Mallen richtte zich op in het zadel; het paard snoof dankbaar omdat zijn heer zijn rug een beetje ontlastte. Een rit zonder noemenswaardige onderbrekingen eiste niet alleen het uiterste van de soldaten. De warme wind die hen plotseling niet meer in het gezicht, maar in de rug woei, droeg de geur van de naderende lente met zich mee.

'U moet wel bedenken dat we hun sporen dikwijls in de modder en de opdooiende aarde hebben bekeken,' merkte de verkenners op. 'Daar zink je dieper in weg. Bovendien zijn die groenhuiden sowieso zwaarder dan wij en hun wapenrustingen zijn dikker.' Hij keek naar de rij-

en ruiters. ‘Ze zijn met tweeduizend, niet meer en niet minder, hoogteid.’

De standaard van het geslacht Ido, die een ruiter trots voerde, wapperde in de bries; hij toonde aan iedereen in zijn strijdmacht dat de wind was gedraaid. Een tegenvaller voor hen. Mallen kende de scherpe neus van de monsters die hun buit en hun vijanden roken als de dieren, waardoor ze zich tijdig op bedreigingen kon voorbereiden.

De luxueus bewerkte, zware wapenrusting met het wapen van de Ido's blonk op in de stralen van de ondergaande zon. Prins Mallen maakte de antiek uitziende helm los die hij met de kinriem aan zijn gordel had hangen en zette hem op zijn blonde hoofd. Het gebeurde met een gracieuze beweging die getuigde van achting voor dit symbolische voorwerp dat al generaties lang in de familie werd doorgegeven en alleen zo nu en dan werd gerepareerd.

Zijn soldaten vatten het gebaar op als een signaal. Het zachte, metalige schuren achter hem maakte hem duidelijk dat de mannen zich op de aanval voorbereidden.

‘Laat de boogschutters tot onder de heuveltop oprukken,’ beval hij met vaste stem. ‘De infanterie blijft ter bescherming bij hen.’ Hij draaide zijn hoofd naar rechts. ‘Eerste eskadron, stormaanval. Daag ze uit, prikkel ze, maak ze woedend en keer meteen om, wanneer ze jullie aanvallen, alsof jullie op de vlucht slaan. Ze zullen jullie in hun domheid achtervolgen en regelrecht in onze armen lopen. Laten we dat gebroed voor eens en voor altijd vernietigen.’

Hij knikte bevelend en de eerste honderdvijftig ruiters stoven de heuvel op om er langs de andere kant als een stormwind van staal af te dalen en de buitenste linies van het vijandelijke kamp te verwoesten.

Met zijn ogen stevig dicht concentreerde Mallen zich op de geluiden. Hij hoorde het gedreun van de beslagen hoeven, het geschrokken gekrijs van de orcs en het schrille gejam van de bultlingen. Meteen daarop klonk ook luid wapengekletter.

Het geschreeuw werd luider, honderd kelen groeiden aan tot duizend. De monsters raakten in opschudding en liepen blindelings te hoop om de schare roekeloze mannen te doden.

Het hoeftgetrappel ging de andere kant weer op, begeleid door het gebrul van de achtervolgende tegenstanders.

Mallen hief de arm met het zwaard op, wat van verre te zien was en meteen klonk het protesterend gekreun van de pezen die door de boogschutters zo ver mogelijk naar achteren getrokken werden.

Het eerste eskadron was nog niet over de heuvel heen, toen de prins zijn arm met een ruk omlaag zwaaide. Meer dan driehonderd pijlen

vlogen door de lucht, schoten in een steile hoek over de heuveltop en vielen bijna loodrecht op de aanstormende golf orcs en buldingen neer.

De ene regen van projectielen volgde op de andere. Mallen hoorde de doodskreten van de schepsels en glimlachte tevreden, terwijl zijn stoottroep terugkeerde en zich weer in de langgerekte formatie invoegde.

‘In galop, mannen! In galop en zaai dood en verderf onder die monsters!’ riep hij. Langzaam deed hij zijn ogen weer open en ademde diep in en uit. ‘Voor Ido! Voor het Veilige Land!’ Vervolgens sloeg hij met de platte kant van zijn zwaard op het achterste van zijn paard en het dier schoot hinnikend vooruit.

Vijfhonderd ruiters zetten zich samen met de prins in beweging. Als een zilveren golf stroomden ze over de heuvel. Het getrappel van tweeduizend paardenhoeven veroorzaakte een aanhoudend gedreun en de naderende beesten werden bevangen door angst.

Aan de brede golf speren, dierenlijven en vermorzelend ijzer viel niet te ontsnappen. De tragen werden als eersten onder de voet gelopen, de snelleren bereikte de dood enkele passen later. Het groene bloed spatte hoog en ver in het rond en geen van de mensen voelde ook maar een greintje medelijden voor de stervenden, ondanks hun gapende wonden en de gekwelde kreten die ze slaakten.

‘Hij had op ons moeten wachten,’ mopperde Boëndil Dubbelkling uit de clan der Bijlzwaaiers van de stam der Tweeden, Beroïn, terwijl hij met een onvoorstelbare snelheid de ladder van de smalle schacht beklom. ‘Ik heb duidelijk gehoord dat zijn ruitery al met de aanval is begonnen.’ Zijn krachtige handen sloten zich om en om om de ijzere sporten; het weinige licht dat van boven door een spleet naar binnen viel, was voor hem voldoende om houvast te vinden. Net als alle dwergen zag hij zelfs in het donker heel goed. ‘Bij Vraccas, als we uiteindelijk bij hen zijn, zullen die lange lijzen geen van die zwijntjes voor ons hebben overgelaten!’ Hij klonk echt ontdaan.

Tungdil Goudhand die achter hem aan kwam had moeite zijn lachen te onderdrukken. Hij kende de voorliefde van de dwerg, die zijn bijnaam Woestling niet voor niets droeg: opvliegend, altijd tuk op vechten en genadeloos tegenover zijn vijanden. ‘Wees maar niet bang, Boëndil. Prins Mallen heeft me beloofd een paar van die monsters zo lang in leven te houden tot jij opduikt.’

Woestling snoof en zijn zwarte vlecht zwaaide achter zijn rug heen en weer. ‘Ik heb het wel in de gaten wanneer men mij voor de gek wil houden,’ riep hij naar omlaag zonder zijn vaart te verminderen. ‘Ik

ruik het ranzige vet van hun wapenrustingen al,' hikhachte hij vol vreugde. 'We moeten vlak bij die zwijntjes in de buurt zijn!' Het gewicht van zijn maliënkolder, zijn bijlen en zijn schild voelde hij gewoon niet; zijn hand lag al op de vergrendeling, hij trok haar los en tilde het luik op. Voorzichtig stak hij zijn gehelmde hoofd boven de rand uit.

'Kun je iets zien?' hijgde Tungdil, die het klauteren duidelijk niet in de kouwe kleren was gaan zitten. 'Hoe dicht zijn we bij hen?'

'Nou, als je het mij vraagt, kan het alleen in Vraccas' Eeuwige Smidse mooier zijn,' jubelde hij blij. 'De eerste tien zijn voor mij! Oink, oink, oink, zwijntjes! Hoor de schreeuw van de stervende zeug!' hoorden ze hem brullen, waarna hij als een dwergs projectiel uit de schacht vloog.

Tungdil zag in het tegenlicht hoe een silhouet nog tijdens de sprong de bijlen uit zijn gordel rukte, waarna de dwerg uit het oog verdwenen was. 'Vooruit, we moeten hem achterna!' schreeuwde hij naar omhoog om de andere dwergen aan te sporen en sprong daarop zelf aan de oppervlakte.

Ook als Tungdil vermoed had dat hun een onaangename verrassing wachtte, liet datgene wat hij nu aanschouwde toch zijn knieën knikken. Boëndil mocht het misschien als een geschenk van Vraccas beschouwen om midden in een kamp van razende orcs en gillende bultlingen te belanden, hij dacht er toch enigszins anders over.

Nauwelijks stond hij met beide voeten vast op de grond, of hij trok Vuurkling uit het foedraal op zijn rug. De diamanten op de snede vlamden op in het bloedrode schijnsel van de ondergaande zon.

De net nog aanstormende gedrochten bleven staan en weken knorrend terug; ze zagen aan de bijl wie ze tegenover zich hadden. Zijn naam was na de Slag bij het Zwartjuk op ieders lippen geweest, want Tungdil had hun aanvoerder, de machtige tovenaars Nôd'onn, met Vuurkling vernietigd en met hem het demonische wezen dat in zijn binnenste had gehuisd.

De angst van orcs en bultlingen voor dit unieke wapen was meer dan gegrond. Gesmeed door de bekwaamste dwergenhanden, vervaardigd uit de edelste materialen en het zuiverste staal, gelegeerd met een hoeveelheid tionium en gehard in het heetste smidsvuur van het Veilige Land, had de bijl een onvoorstelbare scherpste en kracht.

Een enkele orc wist zijn moed weer bijeen te rapen. Snuivend kwam hij op de dwerg af, zijn knots boven zijn hoofd zwaaiend. 'Jij wil graag je heldenmoed tonen?' Tungdil ontweek de slag, haalde uit met Vuurkling, draaide een keer om zijn eigen as en sneed kuras en buik van de aanvaller open. Zijn ingewanden vielen kletsend in het stof, ge-

volgd door het stinkende bloed en de zeltogende orc. Tungdil hief zijn bijl omhoog. ‘Wie volgt?’

De overige gedrochten weken nog verder achteruit en schreeuwden om boogschutters.

De onzekerheid van de tegenstanders gaf dertig dwergen de gelegenheid ongehinderd uit de tunnelschacht te klimmen en een tot de tanden gewapende kring te vormen om de volgende aanval op te vangen.

Woestling hield ondertussen op eigen houtje huis; hij sprong tussen de rijen monsters en zijn bijlen kwamen razendsnel op orcs en bultlingen neer. Tungdil zag hem al niet meer, maar hij hoorde zijn opgetogen gelach en de honende schreeuw van de stervende zeug, waarmee hij wilde bewerkstelligen dat de tegenstanders zich op hem wierpen.

Aan de noordzijde van het kamp ontdekte Tungdil de ruitery van prins Mallen die zich klaarmaakte om in een slagorde van ruim vijfhonderd schreden breed langs de helling naar beneden te stormen en alles neer te maaien wat op haar pad kwam.

‘Boëndil, kom terug!’ riep hij de dwerg bezorgd achterna. Achter hem klommen de laatste van in het totaal honderd dwergen uit de schacht en nu was Tungdils kleine strijdmacht voltallig.

‘Gaan we erop los timmeren?’ klonk de opgewekte vraag van Boëndil ergens uit het strijdgewoel, begeleid door het kletteren van vernielde wapenrustingen en het gegrom van de gedrochten.

Met beide handen omklemde Tungdil de steel van Vuurkling en boog zijn hoofd naar voren; hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Bij Vracas, en of we erop afgaan,’ mompelde hij en verhief zijn stem. ‘Drijf ze voor je uit!’

Luid schreeuwend verspreidden zijn soldaten zich waaiervormig en stortten zich met hun bijlen en strijdhamers op de radeloze monsters. Helemaal vooraan vocht Tungdil met Vuurkling. Niets was tegen de bijl bestand, gonzend kliefde hij schilden, kurassen en maliënkolders, hakte ledematen af en sneed met één enkele slag meerdere levensdraden tegelijk door.

Tungdil en zijn dwergen baanden zich een weg door de massa. Ze trokken zich niets aan van de stank van het bloed van hun vijanden of van de walgelijke geur van de ingevette wapenrustingen. Vloeibaar groen sproeide uit open wonden op hen neer, afgehakte ledematen vielen op de grond en werden onder hun voeten vertrapt, en weldra klommen ze over lijken. Vastbesloten en bezielde van de wens het kwaad voor eens en altijd van de aarde weg te vagen, marcheerden ze voorwaarts.